

ΕΤΟΣ 57ον

8 Μαρτίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 10 (2910)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἡ οὐσία καί ἡ κινήτρια δύναμη τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀποστολική πίστη. Ἀπό τὴν πίστη αὐτὴ ἀντλεῖ ἀστείρευτες πνευματικὲς δυνάμεις καί τίς διοχετεύει σ' ὄλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, σέ ὄλους τοὺς πιστοὺς.

Ἡ ἀποστολική πίστη

Ἡ ἀποστολική πίστη ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν προφητῶν καί τῶν δίκαιων προπατόρων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Ἀβραάμ μέ τὴ δύναμη τῆς πίστεως ἐγκαταστάθηκε στή γῆ πού τοῦ ἔχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός, ξένος σέ ἄγνωστη χώρα καί ἔγινε γενάρχης ἑνός ὀλόκληρου λαοῦ (Ἐβρ. 11,9).

Ὁ Μωυσῆς μέ τὴ δύναμη τῆς πίστεως στόν ἀληθινό Θεό δέν ἀνέχθηκε τὴ δουλεία τῶν Φαραώ. Ἀντιστάθηκε καί νίκησε. Διέσχισε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καί ὁδήγησε τοὺς ὁμοεθνεῖς του στή γῆ τῶν πατέρων τους. Ὅμως ἡ πίστη τους δέν εἶχε ἐξαντληθεῖ μόνο σ' αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα τρόπαια γιατί ὁ Θεός τοὺς προ-όριζε γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γιὰ τὴν πραγματικὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Ἀβραάμ «περίμενε (νά δεῖ) τὴν πόλη... πού ἀρχιτέκτονάς της θά ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Θεός» (στ. 10), δηλαδή τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καί ὁ Μωυσῆς «ἀπέβληπε στὴν ἀνταπόδοση» (στ. 26) πού δέν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κληρονομία τῆς οὐράνιας βασιλείας.

Κι ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται ἄνθρωπος, ἀποκαλύπτει τὴν ὀλοκληρωμένη πίστη στόν ἀληθινό Θεό. Ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Πατέρα Του, ὀμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό Του, ὀμιλεῖ γιὰ τὸν Παράκλητο, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Ἐπίσης, ὅτι Ἐκεῖνος καί ὁ Πατέρας του εἶναι ἐνωμένοι σέ μιὰ θεϊκὴ οὐσία, ὅπως καί ὁ Παράκλητος. Καί τὰ τρία πρόσωπα μαζί ἀποτελοῦν τὴν Ἁγία Τριάδα, τὸν ἀληθινό καί μοναδικό Τριαδικό Θεό, ὁ Ὅποιος δημιούργησε τὸν κόσμο.

Αὐτὴ τὴ διδασκαλία, αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη δέχθηκαν καί οἱ Ἀπόστολοι καί ἔγιναν κήρυκες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀλήθειας σ' ὄλο τὸν κόσμο. Αὐτὴ τὴν ἀλή-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 24-26, 32-40)

Μάρτυρες τῆς πίστεως

Ἄδελφοί, πίστει Μωϋσῆς «μέγας γενόμενος» ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλυσιν, μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμφὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προοδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπείρασθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείαις δέσμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Θεοὶ διδάσκει καὶ ζεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὴ τὴν πίστη ζοῦν καὶ διατηροῦν στήν καρδίᾳ τους οἱ πιστοὶ χριστιανοί.

Μέ αὐτὴ τὴν πίστη, ἴδρι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «κατατρόπωσαν βασιλῆα, ἐδραΐωσαν τὸ δίκαιο, πέτυχαν τὴν πραγματοποίηση τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ» (στ. 33). Κατάφεραν δηλαδὴ νὰ ἀνταγωνισθοῦν κράτη ὀλιόκληρα, κατεστημμένα ἀπὸ αἰῶνες καὶ νὰ ἐδραΐωσουν τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, τὴ σωτηριώδη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδάμασαν ἀκόμη καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἀνέστησαν νεκροῦς, θεράπευσαν ἀσθενεῖς, ἔκαναν θαύματα πού ξεπερνοῦν τὸν ἀνθρώπινο νοῦ, μέ σκοπὸ νὰ διώξουν τὴν πνευματικὴ πλάνη τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς φωτίσουν στὸν ἕνα ἀληθινὸ καὶ ζωντανὸ Θεό.

Ὁ ὄνειδισμὸς τοῦ Χριστοῦ

Ὅμως, ὅλα αὐτὰ τὰ κατόρθωσαν ἀφοῦ πλήρωσαν τὸ ἱερὸ τίμημα: ὑπέμειναν τὸν ὄνειδισμό τοῦ Χριστοῦ. Μπροστά στή δικὴ τους ἀξιοπρέπεια πρόβαλλαν τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὑπέμειναν ἐξευτελισμούς καὶ βάσανα γιατί δίδασκαν τὸν Χριστό. Προτίμησαν τὴν ἐξουδένωση μέχρι θανάτου παρὰ τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴν πρόσκαιρη ἄνεση πού δίνει ἡ ἁμαρτία σὲ ὅσους δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, μέ τήν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀρνήθηκε νά ὀνομάζεται υἱός τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ, διότι ἐπροτίμησε μᾶλλον νά ὑποφέρῃ μαζί μέ τόν λαόν τοῦ Θεοῦ παρά νά ἔχη τήν πρόσκαιρη ἀπόλαυσιν ἀμαρτωλῶν πραγμάτων. Ἐθεώρησε μεγαλύτερον πλοῦτον ἀπό τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου τόν ἐξευτελισμόν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε εἰς τήν ἀνταπόδοσιν. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουὴλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὁποῖοι μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμὰ καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπύλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν, ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διά νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Δέχθησαν νά ὑποστοῦν βασανιστήρια μέχρι θανάτου, ἐξευτελισμούς, μαστιγώσεις, ἀκόμη καί δεσμὰ καί φυλακίσεις (Ἐβρ. 11,35-36). Σχεδόν ὅλοι οἱ μάρτυρες κατέληξαν σέ βασανιστήρια καί βίαιο θάνατο, ἀφοῦ πρῶτα ἔγιναν ἀντικείμενο ἐξευτελισμοῦ ἀπό τοὺς δημίους τους.

Οἱ δημόσιες μαστιγώσεις ἦταν συνηθισμένοι τρόποι τιμωρίας γιά τοὺς ὁμολογητῆς τῆς πίστεως πού κατέληγαν σιδηροδέσμιοι σέ σκοτεινές καί ἀπρόσιτες φυλακές. Οἱ ἱεροβολισμοί, ὅπως τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου, ὁ διαμελισμός τῶν μελῶν τοῦ σώματός τους μέ ἐπώδυνες μεθόδους, οἱ βασανισμοί μέ διάφορες βάνουσαι ἐπινοήσεις, ἀλλήλα καί ὁ ἀποκεφαλισμός τους (στ. 37) ὀλοκλήρωναν τίς ἀπίστευτες δοκιμασίες πού ὑπέμειναν οἱ μάρτυρες καί οἱ ὁμολογητῆς τῆς πίστεώς μας.

Παρά ταῦτα δέν ἠύγισαν. Προτίμησαν νά πάθουν γιά τόν Χριστό γιά νά ζήσουν τήν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος πού Ἐκεῖνος ὑπόσχεται νά δώσει στοὺς ἀθλητῆς τῆς πίστεως. Ἀκόμη καί ὅταν δέν ἔφθαναν μέχρι τό μαρτύριο τοῦ αἵμα-

8 Μαρτίου 2009: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)
«Ανάμνησις τῆς ἀνασπλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων» (843). Θεοφυλάκτου
ἐπισκόπου Νικομηδείας, Ἑρμοῦ ἀποστόλου.

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστ.: Ἐβρ. ια΄ 24-26, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α΄ 44-52.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Μαρτίου, Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου Παλαμᾶ).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10-β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.

τος, προτίμησαν τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως (Μέγας Βασίλειος) καὶ ἔγιναν ἀναχωρητές, περιπλανώμενοι στίς ἐρημιές καὶ στά σπήλαια. Κι αὐτὸ σήμαινε θλίψεις, κακουχίες καὶ στερήσεις, ἀλλὰ καὶ ὁσιότητα, ἀγιασμό καὶ θέωση.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅλοι τους «μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως» (στ. 39), δὴλ. παρότι ἔδειξαν τὴν καλὴ μαρτυρία τῆς πίστεως, δὲν ἀπαίτησαν ἄμεση ἰκανοποίηση καὶ ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ γιατί ἦταν σίγουροι ὅτι ὁ δικαιοκρίτης Κύριος εἶχε ἐτοιμάσει «κρεῖττον τι», κάτι καλύτερο, καὶ γι’ αὐτοὺς καὶ γιὰ μᾶς μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς· πού δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ τους καὶ ἡ δικὴ μας στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Θεολογικές μελέτες καὶ ὁμιλίες

Στίς σελίδες τοῦ τόμου τὸ θέμα ἱεραποστολὴ ξεδιπλώνεται στίς πραγματικὲς ὑπαρξιακές, ἐκκλησιαστικὲς καὶ πανανθρώπινες διαστάσεις του, ξυπνᾶ συνειδήσεις, ἀποκαλύπτει εὐθύνες, γεμίζει τὴν καρδιά ἐπίγνωση κι ἐλπίδα. Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου, ἄλλοτε ἤρεμα καὶ ἄλλοτε σάν κύμα ὀρμητικὸ, μᾶς καλεῖ νά βγοῦμε ἀπὸ τὴν περιχαρακωμένη αὐλή τοῦ ἀτομικοῦ ἢ ὀμαδικοῦ μας «ἐγὼ» καὶ νά ἀκολουθήσουμε μὲ συνέπεια τὸν Χριστό.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὀμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἑφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr